

R O M Â N I A
CURTEA DE APEL BUCUREȘTI
SECȚIA A VIII-A CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

DOSAR NR.

ÎNCHEIERE

Ședința publică din data de 05.02.2024

Curtea constituită din:

PREȘEDINTE:

JUDECĂTOR:

JUDECĂTOR:

GREFIER:

Pe rol se află soluținarea recursului formulat de **recurentul-pârât**

Anticorupție împotriva Sentinței civile nr. din data de 09.11.2022, pronunțate de Tribunalul București - Secția Contencios administrativ și fiscal în dosarul nr. , având ca obiect „litigiu privind funcționarii publici”, în contradictoriu cu **intimatul-reclamant**

La apelul nominal făcut în ședință publică, în ordinea listei, nu se prezintă părțile.

Față de lipsa părților la apelul nominal, date fiind dispozițiile art. 119 alin. 4 din Regulamentul de ordine interioară al instanțelor de judecată aprobat prin Hotărârea CSM nr. 3243/22.12.2022, Curtea dispune reluarea dosarului la sfârșitul intervalului orar alocat pentru grupul de cauze din care face parte/listei de ședință.

La a doua strigare a cauzei în ședință publică, nu se prezintă părțile.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

Grefierul de ședință referă asupra cauzei, învederând: termen acordat în recurs spre a fi citate părțile cu mențiunea de a depune punct de vedere cu privire la sesizarea Curții Constituționale cu excepția de neconstituționalitate invocată de instanță din oficiu, respectiv cu privire la sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, de asemenea din oficiu, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile; intimatul-reclamant a depus precizări (12.01.2024) și note scrise (09.01.2024);

Fiind solicitată judecata în lipsă, Curtea încuviințează probele noi propuse în recurs și, în aceste condiții, reține cauza în pronunțare, cu prioritate asupra incidentelor procedurale puse în discuție la termenul precedent și, în subsidiar, în măsura în care s-ar trece peste acestea, pe fond.

CURTEA,

Având nevoie de timp pentru a delibera,

DISPUNE:

Amână pronunțarea la 16.02.2024.
Pronunțată prin punerea soluției la dispoziția părților de către grefa instanței, azi,
05.02.2024.

PREȘEDINTE.

JUDECĂTOR,

JUDECĂTOR,

GREFIER,

R O M Â N I A
CURTEA DE APEL BUCUREȘTI
SECȚIA A VIII-A CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

DOSAR NR.

ÎNCHEIERE

Ședința publică din data de 16.02.2024

Curtea constituită din:

PREȘEDINTE:

JUDECĂTOR:

JUDECĂTOR:

GREFIER:

Pe rol se află soluționarea recursului formulat de **recurentul-pârât**

-
 împotriva Sentinței civile nr. din data de 09.11.2022, pronunțate de
Tribunalul București - Secția a Contencios administrativ și fiscal în dosarul nr.
 , având ca obiect „litigiu privind funcționarii publici”, în contradictoriu cu
intimatul-reclamant Chinzerschi Iulian.

Curtea a reținut cauza spre soluționare în ședința publică din 05.02.2024, potrivit celor
consemnate în încheierea de la acea dată (care face parte integrantă din prezenta), când
instanța, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea până la 16.02.2024.

CURTEA,

În aceeași compunere și pentru aceleași motive,

DISPUNE:

Amână pronunțarea la 23.02.2024.

Pronunțată prin punerea soluției la dispoziția părților de către grefa instanței, azi,
16.02.2024.

PREȘEDINTE,

JUDECĂTOR,

JUDECĂTOR,

GREFIER,

DOSAR NR.

Pagină 4 din 5

R O M Â N I A
CURTEA DE APEL BUCUREȘTI
SECȚIA A VIII-A CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

DOSAR NR. _____

ÎNCHEIERE

Ședința publică din data de 08.03.2024

Curtea constituită din:

PREȘEDINTE:

JUDECĂTOR:

JUDECĂTOR:

GREFIER:

Pe rol se află soluținarea recursului formulat de **recurentul-pârât**

-
împotriva Sentinței civile nr. _____ din data de 09.11.2022, pronunțate de
Tribunalul București - Secția a _____ Contencios administrativ și fiscal în dosarul nr.
_____, având ca obiect „litigiu privind funcționarii publici”, în contradictoriu cu
intimatul-reclamant

Curtea a reținut cauza spre soluținare în ședința publică din 05.02.2024, potrivit celor
consemnate în încheierea de la acea dată (care face parte integrantă din prezenta), când
instanța, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea succesiv până la
08.03.2024.

CURTEA,

În aceeași compunere și pentru aceleași motive,

DISPUNE:

Amână pronunțarea la 18.03.2024.

Pronunțată prin punerea soluției la dispoziția părților de către grefa instanței, azi,
08.03.2024.

PREȘEDINTE,

JUDECĂTOR,

JUDECĂTOR,

GREFIER,

Red./Tehnored. gref. C.M. / 2 exemplare originale

Comunicare 2 exemplare în copie (art.427 alin.1 C.pr.civ.) / Dată comunicare: 29.03.2024

R O M Â N I A
CURTEA DE APEL BUCUREȘTI
SECȚIA A VIII-A CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

DOSAR NR.

ÎNCHEIERE

Ședința publică din data de 18.03.2024

Curtea constituită din:

PREȘEDINTE:

JUDECĂTOR:

JUDECĂTOR:

GREFIER:

Pe rol se află soluținarea recursului formulat de **recurentul-pârât Ministerul Public**

Anticorupție împotriva Sentinței civile nr. din data de 09.11.2022, pronunțate de Tribunalul București - Secția a Contencios administrativ și fiscal în dosarul nr. , având ca obiect „litigiu privind funcționarii publici”, în contradictoriu cu **intimatul-reclamant**

Curtea a reținut cauza spre soluținare în ședința publică din 05.02.2024, potrivit celor consemnate în încheierea de la acea dată (care face parte integrantă din prezenta), când instanța, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea inițial până la data de 16.02.2024, iar ulterior succesiv până la data de 18.03.2024.

CURTEA,

Deliberând asupra cauzei de față, constată următoarele:

I. Expunerea succintă a procesului

Prin sentința nr. , pronunțată în dosarul nr. Tribunalul București – Secția a Contencios administrativ și fiscal a admis acțiunea formulată de reclamantul în contradictoriu cu pârâtul

– și pe cale de consecință, a obligat autoritatea pârâtă la stabilirea și la achitarea drepturilor salariale ale reclamantului la nivelul maxim aflat în plată pentru funcții și condiții similare în cadrul Direcției Naționale Anticorupție, cu încadrarea în limita maximă prevăzută la art. 38 alin. 6 din Legea nr. 153/2017, începând cu data de 15.03.2019 și pentru viitor, actualizate cu indicele de inflație și cu dobânda legală aferentă.

Pentru a pronunța această soluție Tribunalul a reținut că reclamantul, încadrat la Direcția Națională Anticorupție în funcția de specialist, gradația 5 pentru vechime în muncă, este salarizat cu un salariu de bază de 13.719 lei, or, în cadrul autorității pârâte sunt în plată, pentru aceeași funcție și aceeași gradație, în temeiul unor hotărâri judecătorești definitive, salarii de bază în quantum superior, stabilite în raport și de vechimea în funcție, în contextul

în care, prin Decizia nr. 31/2021, pronunțată ulterior respectivelor hotărâri și obligatorie de la data publicării, Înalta Curte de Casație și Justiție – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a statuat că „în cazul personalului din cadrul Direcției Naționale Anticorupție (...) care nu are o grilă proprie de salarizare, trimiterea la prevederile nr. crt. 4 lit. B de la cap. I din anexa nr. V la același act normativ vizează aplicarea acestor dispoziții doar în ceea ce privește vechimea în muncă, nu și vechimea în funcție”.

Deși cele statuate prin Decizia nr. 31/2021 nu ar putea fi eludate prin invocarea principiilor egalității și nediscriminării ori a Deciziei Curții Constituționale nr. 794/2016, pentru că astfel s-ar ajunge la lăsarea fără efect juridic a instrumentului de unificare a practicii exercitat prin sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în domeniul salarizării bugetare, Tribunalul a constatat totuși că, în fapt, reclamantul este salarizat diferit, la un nivel inferior, față de colegi ai săi din cadrul aceleiași instituții, aflați în situații identice, de exercitare a aceleiași funcții publice, cu aceeași gradație pentru vechime în muncă și aceeași vechime în funcție, doar ca urmare a aplicării Deciziei nr. 31/2021, ce nu înlătură însă, a apreciat judecătorul fondului, dreptul specialiștilor de aliniere a salarizării lor prin raportare la prevederile nr. crt. 4 lit. B de la cap. I din anexa V, ci condiționează aplicabilitatea acestora de criteriul vechimii în muncă, îndeplinit în speță.

Astfel, a menționat Tribunalul, în considerentele Deciziei nr. 31/2021 se arată că nu se poate vorbi, în cazul personalului din cadrul Direcției Naționale Anticorupție, despre o încălcare a principiului ierarhizării pe verticală, cât și pe orizontală, în cadrul aceluiași domeniu, în funcție de complexitatea și importanța muncii desfășurate, această categorie de personal beneficiind, pe orizontală, de gradația rezultată din cap. I lit. B nr. crt. 4 din anexa nr. V la Legea-cadru nr. 153/2017, iar, pe verticală, de gradația rezultată din art. 11 alin. 4 din anexa nr. VI la aceeași lege.

Judecătorul fondului a conchis așadar că, în condiții de exercitare similară a funcției de specialist, se impune aplicarea unitară a salarizării la nivel maxim, constatând în acest sens ca întemeiate argumentele reclamantului deduse din principiile egalității și nediscriminării, Decizia nr. 55/2021 a Înaltei Curți de Casație și Justiție și Decizia Curții Constituționale nr. 794/2016, respectiv art. 39 alin. 1 și 4 din Legea nr. 153/2017, coroborat cu Decizia nr. 8/2021.

Împotriva acestei sentințe a declarat recurs pârâta Direcția Națională Anticorupție, solicitând admiterea recursului, casarea hotărârii atacate și respingerea acțiunii ca neîntemeiată. A invocat motivele de recurs prevăzute de art. 488 alin. 1 pct. 6 și 8 C.pr.civ.

Astfel, în dezvoltarea motivului de casare prevăzut de art. 488 alin. 1 pct. 8 C.pr.civ., recurenta-pârâtă a susținut, în primul rând, că Tribunalul a nesocotit vădit Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept nr. 31/2021 și că a dat în mod eronat prevalență Deciziei nr. 794/2016 a Curții Constituționale. A arătat în acest sens că ignorarea de către instanța de fond a celor statuate prin Decizia nr. 31/2021 nu reprezintă nimic altceva decât o critică a dezlegării date de instanța supremă, care, la momentul pronunțării, cunoștea atât Decizia nr. 794/2016 a Curții Constituționale, cât și faptul că prin modul de soluționare a sesizării se vor crea inechități salariale, în contextul în care deja exista o practică neunitară a instanțelor judecătorești cu privire la dreptul salarial în discuție. Or, dezlegarea dată problemelor de drept este obligatorie pentru instanțe. A subliniat totodată că, acolo unde legea permite, s-a aplicat Decizia nr. 794/2016 a Curții Constituționale și a fost efectuată, inclusiv în cazul specialiștilor, o egalizare salarială prin raportare la angajații cu același statut profesional care beneficiază de hotărâri judecătorești (spre exemplu, cele privind valoarea de referință sectorială de 605,225 lei).

În al doilea rând, a invocat puterea de lucru judecat a hotărârii judecătorești definitive prin care intimatului-reclamant i-a fost respinsă definitiv acțiunea în care pretindea drepturile

bănești la care solicită acum alinierea salarială, respectiv ierarhizarea atât pe orizontală, cât și pe verticală, cu aplicarea concomitentă a dispozițiilor referitoare la vechimea în muncă și a celor privind vechimea în funcție.

În al treilea rând, procedând la interpretarea art. 22 alin. 1 și 2 din Secțiunea 6, Cap. VIII al Anexei V la Legea nr. 153/2017, a susținut că legiuitorul nu a dorit să asimileze funcția de specialist DNA cu aceea de procuror, ci doar să echivaleze salariul de bază al specialiștilor cu cel al unui procuror cu grad de judecătorie, cu aplicarea doar a ierarhizării pe orizontală, după vechimea în muncă, nu și a celei pe verticală, după vechimea în funcție.

În dezvoltarea motivului de casare prevăzut de art. 488 alin. 1 pct. 6 C.pr.civ., recurenta-pârâtă a apreciat că instanța de fond nu a motivat decizia sa cu privire la acordarea dobânzii legale.

Intimatul-reclamant a formulat întâmpinare, prin care a solicitat respingerea recursului ca nefondat.

A arătat în acest sens, contrar celor susținute de recurentă, că Tribunalul nu a nesocotit Decizia ÎCCJ nr. 31/2021, ci, dimpotrivă, a valorificat și a aplicat cele statuate prin aceasta, coroborat cu cele statuate prin Deciziile ÎCCJ nr. 55/2021 și nr. 8/2021 și prin Decizia CCR nr. 794/2016, reținând că se impune aplicarea unitară a salarizării la nivel maxim. De asemenea, a apreciat că nu se poate reține puterea de lucru judecat invocată de recurentă, lipsind identitatea de obiect și de cauză juridică între procesul de față și cel anterior. A conchis susținând că nu există o aliniere a salariului de bază la nivelul maxim aflat în plată pentru specialiștii aflați în aceeași situație profesională, dispozițiile art. 39 alin. 1 și alin. 4 din Legea nr. 153/2017 nefiind aplicate în mod corespunzător de autoritate.

Intimatul-reclamant a depus probe noi în recurs, respectiv soluții și hotărâri judecătorești pronunțate în cauze similare ale colegilor săi specialiști DNA, precum și situația veniturilor specialiștilor DNA la data de 30.09.2023, publicată pe site-ul instituției.

În acest context, la termenul de judecată din data de 20.11.2023, Curtea, investită fiind cu soluționarea recursului, a pus în discuție, din oficiu, sesizarea Curții Constituționale cu excepția de neconstituționalitate a art. 39 alin. 1 și 4 din Legea-cadru nr. 153/2017 raportat la prevederile art. 1 alin. 3 și 5, art. 124 alin. 1 și art. 126 alin. 3 din Constituție, în măsura în care nivelul maxim de salarizare aflat în plată pentru funcții similare în raport de care se solicită stabilirea salariului de bază/indemnizației de încadrare include drepturi salariale recunoscute prin hotărâri judecătorești definitive întemeiate pe interpretarea unor norme de lege cu aplicabilitate generală care nu reflectă o practică judiciară unitară.

De asemenea, Curtea a pus în discuție, din oficiu, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în condițiile art. 519 C.pr.civ., în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept: „*Dacă în interpretarea și aplicarea art. 39 alin. 1 și 4 raportat la art. 6 lit. a, b și c din Legea-cadru nr. 153/2017, la stabilirea nivelului maxim de salarizare aflat în plată pentru funcții similare se poate ține cont de drepturile salariale recunoscute altor salariați prin hotărâri judecătorești definitive prin care au fost interpretate și aplicate norme de lege cu aplicabilitate generală, în măsura în care respectiva interpretare a fost ulterior invalidată printr-o decizie obligatorie a Înaltei Curți de Casație și Justiție pronunțată în dezlegarea unei chestiuni de drept*”.

Judecata cauzei a fost amânată pentru a li se da părților posibilitatea să formuleze puncte de vedere cu privire la chestiunile puse în discuție din oficiu, solicitare la care a răspuns doar intimatul-reclamant.

Dintre cele două incidente procedurale, are prioritate sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în condițiile art. 519 C.pr.civ., întrucât viciul de neconstituționalitate pus în discuție ar putea fi înlăturat pe cale de interpretare a legii, ceea ce ar face de prisos sesizarea Curții Constituționale. Or, sarcina interpretării legii revine în primul rând instanțelor de judecată.

II. Admisibilitatea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unei chestiuni de drept

În conformitate cu prevederile art. 519 C.pr.civ., „Dacă, în cursul judecății, un complet de judecată (...) al curții de apel (...), investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, este nouă și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată”.

În sensul celor reținute în jurisprudența în materie a Înaltei Curți de Casație și Justiție (Decizia nr. 1/2013, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept), dispozițiile art. 519 C.pr.civ. instituie o serie de condiții de admisibilitate a sesizării în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, condiții care trebuie să fie întrunite cumulativ, după cum urmează:

- (i) existența unei cauze aflate în curs de judecată;
- (ii) instanța care sesizează Înalta Curte de Casație și Justiție să judece cauza în ultimă instanță;
- (iii) cauza care face obiectul judecății să se afle în competența legală a unui complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului investit să soluționeze cauza;
- (iv) soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată să depindă de chestiunea de drept a cărei lămurire se cere;
- (v) chestiunea de drept a cărei lămurire se cere să fie nouă;
- (vi) chestiunea de drept nu a făcut obiectul statuării Înaltei Curți de Casație și Justiție și nici obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

Raportat la stadiul contemporan al jurisprudenței Înaltei Curți de Casație și Justiție – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, prin Decizia nr. 10/10.02.2020 s-a arătat că:

„Din cuprinsul dispozițiilor art. 519 din Codul de procedură civilă, care reglementează procedura de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, rezultă următoarele condiții de admisibilitate a sesizării, care trebuie îndeplinite cumulativ:

- existența unei chestiuni de drept; problema pusă în discuție trebuie să fie una veritabilă, susceptibilă să dea naștere unor interpretări diferite;
- chestiunea de drept să fie ridicată în cursul judecății în fața unui complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță;
- chestiunea de drept să fie esențială, în sensul că de lămurirea ei depinde soluționarea pe fond a cauzei; noțiunea de «soluționare pe fond» trebuie înțeleasă în sens larg, incluzând nu numai problemele de drept material, ci și pe cele de drept procesual, cu condiția ca de rezolvarea acestora să depindă soluționarea pe fond a cauzei;
- chestiunea de drept să fie nouă;
- chestiunea de drept să nu facă obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, iar Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat deja asupra problemei de drept printr-o hotărâre obligatorie pentru toate instanțele”.

În speță, condițiile de admisibilitate ce derivă din interpretarea prevederilor art. 519 C.pr.civ. sunt îndeplinite cumulativ, după cum se va argumenta în continuare.

a) Sesizarea este formulată în cursul unei cauze aflate în stare de judecată, respectiv dosarul nr. 6533/3/2022 aflat pe rolul Curții de Apel București – Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

b) Instanța care formulează sesizarea – Curtea de Apel București – este investită cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, ca instanță de recurs.

c) Instanța care formulează sesizarea – Curtea de Apel București – este competentă, față de dispozițiile art. 10 alin. 2 prima teză din Legea nr. 554/2004 coroborat cu art. 536 C.adm. și art. 20 alin. 1 din Legea nr. 554/2004, să soluționeze recursul declarat împotriva unei sentințe pronunțate, în primă instanță, de Tribunalul București – Secția de contencios administrativ și fiscal, într-un proces având ca obiect raportul de serviciu al unui funcționar public, mai precis egalizarea salariului de bază al acestuia la nivelul maxim aflat în plată în cadrul instituției pentru funcții similare și aceleași condiții de încadrare.

d) Soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată în recurs depinde de chestiunea de drept a cărei lămurire se cere, respectiv de interpretarea art. 39 alin. 1 și 4 raportat la art. 6 lit. a, b și c din Legea-cadru nr. 153/2017, spre a se analiza dacă la stabilirea nivelului maxim de salarizare aflat în plată pentru funcții similare se poate ține cont de drepturile salariale recunoscute altor salariați prin hotărâri judecătorești definitive prin care au fost interpretate și aplicate norme de lege cu aplicabilitate generală, în măsura în care respectiva interpretare a fost ulterior invalidată printr-o decizie obligatorie a Înaltei Curți de Casație și Justiție pronunțată în dezlegarea unei chestiuni de drept.

Astfel, interpretarea în discuție este esențială pentru a se stabili caracterul fondat sau nefondat al căii de atac cu care a fost investită instanța de sesizare, câtă vreme aceasta, raportat la motivele de casare dezvoltate prin cererea de recurs, urmează să răspundă la critici de nelegalitate ce vizează problema de drept invocată.

Totodată, chestiunea de drept sesizată este una reală, cu un grad de dificultate suficient de ridicat, după cum se va arăta subsecvent prin încheierea de față.

e) Curtea de apel apreciază totodată că această chestiune de drept, a cărei lămurire se cere, este nouă și nu rezultă a face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare sau pronunțat ori al unei alte hotărâri obligatorii pronunțate de instanța supremă.

În acest sens, instanța de recurs arată că, prin Decizia nr. 80/11.12.2023, publicată în Monitorul Oficial al României nr. 84, Partea I, din 30.01.2024, Înalta Curte de Casație și Justiție – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a statuat că „*În interpretarea și aplicarea unitară a prevederilor art. 6 lit. b) și c) din Legea-cadru nr. 153/2017 (...), principiile nediscriminării și egalității pot fi invocate pentru egalizarea la nivel maxim a salariilor de bază, cu luarea în considerare inclusiv a majorărilor recunoscute prin hotărâri judecătorești definitive, sub rezerva ca ele să aibă aplicabilitate generală la nivelul aceleiași categorii profesionale din cadrul aceleiași familii ocupaționale*”.

Decizia nr. 80/2023 transpune în mod expres și neechivoc sub imperiul Legii nr. 153/2017 principiul statuat pentru prima dată prin Decizia Curții Constituționale nr. 794/2016, al egalizării veniturilor salariale pentru situații profesionale identice cu luarea în considerare a drepturilor de aplicabilitate generală stabilite sau recunoscute prin hotărâri judecătorești definitive.

În considerentele nr. 82-84 ale acestei decizii se face însă distincție între situațiile în care instanțele sunt investite cu cereri de egalizare a unor salarii de bază prin includerea unor drepturi recunoscute prin hotărâri judecătorești definitive prin care au fost interpretate norme de lege care au instituit majorări de aplicabilitate generală, caz în care s-a reținut că principiile examinate pot constitui temei al egalizării, și situațiile în care sfera de aplicare a majorărilor recunoscute prin hotărâri judecătorești definitive este restrânsă în beneficiul anumitor destinatari ai legii, caz în care s-a reținut că invocarea prevederilor art. 6 lit. b și c din Legea-cadru nr. 153/2017 nu este suficientă pentru a justifica, prin ea însăși, soluția egalizării. În această din urmă situație, instanța de egalizare este chemată să facă o analiză a legii, în vederea corectei ei aplicări.

Totodată, în considerentul nr. 87 al aceleiași decizii, se arată, într-o formulare generală, că „*Existența unor hotărâri judecătorești nu constituie, așadar, în lipsa unei analize a legii aplicabile, temei pentru recunoașterea unor salarii de bază diferite de cele stabilite de legiutor, iar principiul egalității, prevăzut de dispozițiile art. 6 lit. c) din Legea-cadru nr. 153/2017, nu justifică acordarea altor salarii de bază decât cele pe care legiutorul, în considerarea unor criterii obiective, le-a stabilit*”. Pare a se consacra astfel prevalența principiului legalității în fața principiilor nediscriminării și egalității, indiferent de natura drepturilor salariale recunoscute prin hotărârile judecătorești invocate drept reper pentru egalizare, rezervă ce nu se regăsește însă și în dispozitivul Deciziei nr. 80/2023.

Se naște astfel întrebarea dacă instanța investită cu cererea de egalizare este chemată să facă o analiză a legii doar în situațiile în care normele interpretate și aplicate prin hotărârile judecătorești invocate drept temei pentru egalizare nu sunt unele de aplicabilitate generală, ci instituie majorări salariale doar în beneficiul anumitor destinatari, sau, dimpotrivă, în toate situațiile în care se solicită egalizarea prin raportare la drepturi recunoscute prin hotărâri judecătorești.

În speță, hotărârile judecătorești de care se prevalează intimatul-reclamant au interpretat și aplicat norme de aplicabilitate generală pentru categoria profesională a specialiștilor DNA (normele ce reglementează modalitatea de stabilire a salariului de bază al acestei categorii profesionale, prin trimitere la indemnizația de bază a procurorului cu grad de judecătorie, reținându-se aplicarea concomitentă a majorărilor rezultate din vechimea acumulată în muncă și a celor rezultate din vechimea acumulată în funcție), într-o manieră invalidată ulterior printr-o decizie dată în dezlegarea unei chestiuni de drept, obligatorie de la data publicării sale (care a recunoscut doar majorările salariului de bază rezultate din vechimea acumulată în muncă), dar ale cărei efecte nu se răsfrâng și asupra hotărârilor judecătorești anterioare.

Situația din speță se circumscrie așadar dispozitivului Deciziei nr. 80/2023, însă nu se poate ignora faptul că aplicarea *tale quale* a acestuia ar lipsi de efecte, în practică, cele statuate prin Decizia nr. 31/2021. După cum, a proceda în speță la o analiză a legii, analiză ce ar urma să valorifice cele statuate prin Decizia nr. 31/2021, ar intra în contradicție cu dispozitivul Deciziei nr. 80/2023. Or, ambele decizii menționate sunt obligatorii, iar concilierea aplicării lor apare a fi suficient de dificilă pentru a face necesară intervenția instanței supreme pe calea mecanismului prevăzut de art. 519 C.pr.civ.

Problema de drept este prin urmare aceea de a stabili dacă în situația în care drepturile recunoscute prin hotărâre judecătorească sunt de aplicabilitate generală, dar o decizie ulterioară obligatorie invalidează interpretarea care a dus la recunoașterea lor, instanța de egalizare este ținută a face o analiză a legii sau va da prevalență principiilor egalității și nediscriminării.

Nu în ultimul rând, problema de drept semnalată este susceptibilă a apărea într-o multitudine de cauze privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice și a genera practică neunitară în acest domeniu, semnificativ fiind în acest sens faptul că, așa cum a învederat intimatul-reclamant, litigii similare inițiate de colegi ai săi fie se află în curs de judecată, fie au fost deja soluționate definitiv în favoarea acestora (dosarele nr. 6518/3/2022 și nr. 5369/3/2022, aflate pe rolul Curții de Apel București, în recurs, respectiv dosarul nr. 5483/3/2022, definitiv soluționat de aceeași instanță).

În ceea ce privește cerința noutății chestiunii de drept ce formează obiectul sesizării, în lipsa unei definiții legale a „noutății” și a unor criterii de determinare a acesteia, rămâne atributul Înaltei Curți de Casație și Justiție, sesizată cu pronunțarea unei hotărâri prealabile, să hotărască dacă problema de drept a cărei dezlegare se solicită este nouă. În practica instanței supreme cu privire la criteriile de stabilire și de identificare a cerinței „noutății” s-a statuat cu caracter de principiu că noutatea unei chestiuni de drept poate fi generată nu numai de o

reglementare nou-intrată în vigoare, ci și de una veche, cu condiția ca instanța să fie chemată să se pronunțe asupra respectivei probleme de drept pentru prima dată. Prin urmare, caracterul de noutate se pierde pe măsură ce chestiunea de drept a primit o dezlegare din partea instanțelor. Curtea identifică o practică judiciară constantă a Înaltei Curți de Casație și Justiție în sensul celor arătate în precedent, indicând cu titlu exemplificativ Decizia nr. 21/2021 pronunțată de Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept.

Or, în speță, deși reglementarea legală nu este de dată recentă, implicând analiza unor dispoziții în vigoare din 2017, totuși acestea au generat numeroase litigii și, deși au făcut obiectul mai multor decizii pronunțate de instanța supremă în mecanismele de unificare a practicii, sub diverse aspecte, nu reiese a exista o jurisprudență suficient de consistentă care să fi statuat în mod expres cu privire la problema de drept în discuție și care să permită decurtarea unei practici stabile a instanțelor de judecată.

În mod corespunzător, Curtea conchide în sensul îndeplinirii condiției noutății în cazul întrebării adresate, inclusiv în raport cu scopul mecanismului hotărârii prealabile de a preîntâmpina apariția practicii neunitare, chestiunea de drept a cărei lămurire se solicită fiind susceptibilă să conducă la interpretări divergente, cu consecința creării unor discrepanțe în salarizarea personalului plătit din fonduri publice.

În concluzie, Curtea de Apel București, apreciază ca fiind admisibilă investirea Înaltei Curți de Casație și Justiție în condițiile art. 519 și urm. C.pr.civ.

III. Punctul de vedere al părților cu privire la dezlegarea problemei de drept

Recurenta-pârâtă nu a exprimat niciun punct de vedere cu privire la sesizarea propusă de Curtea de Apel București.

În schimb, intimatul-reclamant s-a opus sesizării în condițiile art. 519 și urm. C.pr.civ., apreciind că nu este necesară nicio dezlegare din partea Înaltei Curți de Casație și Justiție, câtă vreme dispozițiile art. 39 alin. 1 și 4 din Legea nr. 153/2017, pe de o parte, și cele ale art. 6 lit. b și c din aceeași lege, pe de altă parte, au făcut deja obiectul analizei completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept prin Decizia nr. 8/08.02.2021, respectiv prin Decizia nr. 80/11.12.2023, obligatorii *erga omnes* și, prin urmare, considerate a fi nu doar aplicabile în speță, ci și suficiente pentru soluționarea cauzei în favoarea sa.

IV. Punctul de vedere al completului de judecată

Pentru lămurirea problemei de drept semnalate este necesară interpretarea următoarelor dispoziții ale Legii nr. 153/2017:

„Art. 6 Principii

Sistemul de salarizare reglementat prin prezenta lege are la bază următoarele principii:

a) principiul legalității, în sensul că drepturile de natură salarială se stabilesc prin norme juridice de forță legii, cu excepția hotărârilor prevăzute la art. 11 alin. (1), conform principiilor enunțate de art. 120 din Constituția României, republicată, dar cu încadrare între limitele minime și maxime prevăzute prin prezenta lege;

b) principiul nediscriminării, în sensul eliminării oricăror forme de discriminare și instituirii unui tratament egal cu privire la personalul din sectorul bugetar care prestează aceeași activitate și are aceeași vechime în muncă și în funcție;

c) principiul egalității, prin asigurarea de salarii de bază egale pentru muncă cu valoare egală; (...).”

„ Art. 39 Aplicarea tranzitorie

(1) Până la aplicarea integrală a prevederilor prezentei legi, pentru personalul nou-încadrat, pentru personalul numit/încadrat în aceeași instituție/autoritate publică pe funcții de același fel, inclusiv pentru personalul promovat în funcții sau în grade/trepte profesionale,

salarizarea se face la nivelul de salarizare pentru funcții similare din cadrul instituției/autorității publice în care acesta este numit/încadrat sau din instituțiile subordonate acestora, în cazul în care nu există o funcție similară în plată.

(...)

(4) În aplicarea prevederilor alin. (1), în cazul instituțiilor sau autorităților publice aflate în subordinea aceluiași ordonator de credite, având același scop, îndeplinind aceleași funcții și atribuții, aflate la același nivel de subordonare din punct de vedere financiar, nivelul salariului de bază/indemnizației de încadrare se va stabili la nivelul maxim aflat în plată din cadrul tuturor acestor instituții sau autorități publice subordonate”.

Sunt deopotrivă relevante, în ce privește salarizarea specialiștilor DNA, dispozițiile art. 22 alin. 1 din Capitolul VIII al Anexei V la Legea-cadru nr. 153/2017, potrivit cărora „Salariile de bază pentru specialiștii din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, inclusiv al Direcției Naționale Anticorupție și al Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism și al celorlalte parchete, sunt prevăzute în prezenta anexă la cap. I lit. B) nr. crt. 4”.

La Capitolul I lit. B) nr. crt. 4 din Anexa V la Legea – cadru nr. 153/2017 se află funcția de „procuror cu grad de judecătorește”, existând în cadrul tabelului aferent o ierarhizare pe verticală raportată la vechimea în funcție și o ierarhizare pe orizontală raportată la gradație, primul rând al ierarhiei fiind cel specific unei vechimi în funcție de „0-3 ani”.

Prin Decizia Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 31/2021, publicată în Monitorul Oficial, Partea I nr. 734 din 27.07.2021, s-a stabilit că: „În interpretarea și aplicarea principiului ierarhizării pe verticală, cât și pe orizontală, în cadrul aceluiași domeniu, în funcție de complexitatea și importanța activității desfășurate, potrivit prevederilor art. 6 lit. f) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, în cazul personalului din cadrul Direcției Naționale Anticorupție și Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism care nu are o grilă proprie de salarizare, trimiterea la prevederile nr. crt. 4 lit. B) de la cap. I din anexa nr. V la același act normativ vizează aplicarea acestor dispoziții doar în ceea ce privește vechimea în muncă, nu și vechimea în funcție”.

În cauza de față, așa cum s-a arătat, reclamantul solicită stabilirea drepturilor sale salariale la nivelul maxim aflat în plată pentru funcții și condiții similare în cadrul Direcției Naționale Anticorupție. Pretențiile sunt întemeiate în drept pe dispozițiile art. 6 lit. b și c și art. 39 alin. 1 și 4 din Legea nr. 153/2017, iar în fapt pe existența în cadrul autorității a unor salarii de bază superioare celui de care beneficiază reclamantul, pentru specialiști DNA cu aceeași situație profesională, ca efect al punerii în plată a hotărârilor judecătorești definitive obținute de aceștia din urmă, anterioare Deciziei nr. 31/2021, prin care li s-a recunoscut dreptul la stabilirea salariului de bază cu valorificarea nu doar a vechimii în muncă, ci și a vechimii în funcție.

În opinia Curții, este indiscutabil faptul că în speță diferențele salariale vizează drepturi recunoscute în baza unor norme de aplicabilitate generală, fiind vorba despre modul de determinare a salariului de bază al specialiștilor DNA, conform normei de trimitere la indemnizația de bază a procurorului cu grad de judecătorește, respectiv de hotărâri judecătorești definitive prin care s-a decis că salariul de bază al acestei categorii profesionale se determină prin valorificarea nu doar a vechimii în muncă, ci și a vechimii în funcție.

Există așadar colegi ai reclamantului, cu aceeași încadrare, care au obținut asemenea hotărâri judecătorești (la dosarul de fond este depusă în acest sens decizia nr. 2291/03.06.2020 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția de Contencios Administrativ și Fiscal în dosarul nr. 2269/2/2018) și care sunt remunerați corespunzător acestora, salariul de bază fiindu-le stabilit la un nivel superior celui de care beneficiază reclamantul. Această situație de

fapt este confirmată de mențiunile cuprinse în Listele privind veniturile salariale ale specialiștilor din cadrul Direcției Naționale Anticorupție la data de 30.09.2021 și 30.09.2023, depuse ca probe în dosar, și, de altfel, este confirmată inclusiv de recurenta-pârâtă.

Prin urmare, aplicarea art. 39 alin. 1 și 4 și a art. 6 lit. b și c din Legea nr. 153/2017, în interpretarea dată prin Decizia nr. 80/2023, ar impune să se dea eficiență drepturilor recunoscute prin aceste hotărâri judecătorești în operațiunea de egalizare a salariului de bază al reclamantului cu cel stabilit la nivel maxim în cadrul instituției.

Astfel, reclamantul, la rândul său, ar ajunge să aibă un salariu de bază stabilit prin valorificarea nu doar a vechimii în muncă, ci și a vechimii în funcție.

În acest context, se ridică întrebarea legitimă dacă este posibilă, în soluționarea cauzei, ignorarea Deciziei nr. 31/2021, din care rezultă că un astfel de mod de stabilire a salariului de bază este rezultatul unei interpretări eronate a legii.

Trebuie totodată să se țină seama de faptul că, strict formal, în prezenta cauză reclamantul nu urmărește stabilirea salariului său de bază cu luarea în considerare și a vechimii în funcție, ci egalizarea acestuia la nivelul maxim aflat în plată în cadrul Direcției Naționale Anticorupție pentru aceeași funcție și aceeași încadrare.

De asemenea, în mod indiscutabil, Decizia nr. 31/2021 nu produce efecte asupra hotărârilor judecătorești anterioare care au îmbrățișat interpretarea invalidată. Acestea continuă să producă efecte și, strict formal, pot fi invocate drept reper pentru egalizarea salarială.

Totuși, nu se poate ignora că, în felul acesta, Decizia nr. 31/2021 ar putea fi lipsită de orice efecte practice, context în care apare a fi rezonabilă inclusiv îngrijorarea că perpetuarea și generalizarea efectelor unei interpretări a legii ce s-a dovedit a fi eronată este susceptibilă a aduce atingere principiilor statului de drept și legalității, ca fundament al statului, principiului înfăptuirii justiției în numele legii, precum și rolului instanței supreme în aplicarea și interpretarea unitară a legii, așa cum sunt acestea consacrate prin art. 1 alin. 3 și 5, art. 124 alin. 1 și art. 126 alin. 3 din Constituție.

Totuși, având în vedere că o interpretare care să favorizeze principiul legalității se îndepărtează de dispozitivul Deciziei nr. 80/2023, că în favoarea aplicării *tale quale* a acestuia pledează caracterul obligatoriu doar pentru viitor al deciziilor date în dezlegarea unor chestiuni de drept, cu referire la Decizia nr. 31/2021, că în speță este dovedită existența inechităților salariale, iar art. 39 alin. 1 și 4 și art. 6 lit. b și c din Legea nr. 554/2004 pledează pentru înlăturarea acestora, în timp ce aplicarea cu prioritate a art. 6 lit. a din lege le-ar perpetua, situație dificil de înțeles și de asimilat pentru funcționarii destinatari ai legii, Curtea apreciază că dificultatea problemei de drept impune intervenția instanței supreme prin mecanismul prevăzut de art. 519 și urm. C.pr.civ., inclusiv pentru a preîntâmpina o practică judiciară neunitară în materie.

Concluzionând, Curtea reține ca fiind necesară lămurirea chestiunii propuse.

Față de cele arătate în precedent, în temeiul art. 519 și urm. C.pr.civ., Curtea de Apel București va sesiza din oficiu Înalta Curte de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile asupra chestiunii de drept referite, și subsecvent, în conformitate cu art. 520 alin. 2 C.pr.civ., va suspenda judecata recursului formulat de recurentul-pârât

Anticorupție împotriva sentinței nr. _____, pronunțate de Tribunalul București – Secția a _____. Contencios administrativ și fiscal, în contradictoriu cu intimatul-reclamant _____, până la pronunțarea hotărârii prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept.

Pentru toate aceste motive,

DISPUNE:

În temeiul art. 519 și urm. C.pr.civ., sesizează din oficiu Înalta Curte de Casație și Justiție cu următoarea întrebare:

„În interpretarea și aplicarea art. 39 alin. 1 și 4 raportat la art. 6 lit. a, b și c din Legea-cadru nr. 153/2017, la stabilirea nivelului maxim de salarizare aflat în plată pentru funcții similare se poate ține cont de drepturile salariale recunoscute altor salariați prin hotărâri judecătorești definitive prin care au fost interpretate și aplicate norme de lege cu aplicabilitate generală, în măsura în care respectiva interpretare a fost ulterior invalidată printr-o decizie obligatorie a Înaltei Curți de Casație și Justiție pronunțată în dezlegarea unei chestiuni de drept?”

În temeiul art. 520 alin. 2 C.pr.civ., suspendă judecata recursului formulat de **recurentul-pârât**

, cu sediul în București, str. , nr. , sector , împotriva Sentinței civile nr. din data de 09.11.2022, pronunțate de Tribunalul București – Secția a Contencios administrativ și fiscal, în contradictoriu cu **intimatul-reclamant**, cu domiciliul în București, str. , nr. , sector , până la pronunțarea hotărârii prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept.

Pronunțată azi, 18.03.2024, în condițiile art. 402 teza finală C.pr.civ.

PREȘEDINTE.

JUDECĂTOR,

JUDECĂTOR.

GREFIER.

Red./Tehnored. Jud. M.B. / 2 exemplare originale / 26.04.2024

Comunicare 2 exemplare în copie (art.427 alin.1 C.pr.civ.) & 1 exemplar în original ÎCCJ / Dată comunicare: 27.04.2024